

Estimats i recordats amics:

Ja era ben bé hora de que rebés alguna nova vostra, directament vostra. Sempre que he escrit a França m'he interessat pels amics, i fins ara solament he tingut, quan les he tingut, referències. Per exemple, sabia que estàveu a Narbona, i una mica tranquils econòmicament, però res més que això. Per fi al cap de tant temps reveig aquella lletra tan simpàtica.

I bé, si, moltes coses han passat; però, com tu mateix dius, les situacions per difícils que siguin no tenen molta importància quan hom ~~les~~ pot contar i no han repercutit sensiblement en el propi estat físic. Malhauradament les nostres sofrències --i no solament les nostres personals-- no han significat pas molt de cara a la consecució dels nostres ideals.

Comprenc perfectament la vostra preocupació davant les perspectives que s'ofereixen. Els que portem ja una temporada --que ens sembla extraordinàriament llarga-- a les Amèriques voldríem fer el camí que ens atansa a casa per a dir com Monroe, encara que no amb la mateixa intenció: America per als americans. En canvi veiem com el flux de gent fuig de l'Europa vers les Amèriques. I no es solament la gent feixista i reaccionària, que això no tindria res d'estrany! Encara que de dir la veritat, per cada un que arriba amb tot el tremp, arriben deu desferres.

Anant al que t'interessa: a Venezuela s'hi pot venir de dues maneres,
1/ posant-se a la cua per arribar com immigrant, o
2/ espavilant-se i venint pel propi compte.

Aquest darrer/camí sembla ésser el de més efectivitat, més ràpid, i té l'aventatge de que ~~se~~ permet dirigir la proa on hom prefereixi. Els que venen per compte de les autoritats d'immigració venen amb el passatge pagat, i tenen les primeres despeses cobertes, però tenen el compromís d'acceptar el primer treball i destinació que els ofereixen.

Sé que la gent de Pi i Margall té certs criteris aplicables a la gent que es trasllada a America, però jo no vull aventurar judicis en una cosa que ets tu --vosaltres-- qui ha de resoldre. A mi el que hem correspon es dir als amics Vilalta i Florensa, la gestió per venir a Venezuela pot iniciar-se a França, i també pot iniciar-se ací (si no hi ha canvi en les normes). Si em remeteu les vostres dades personals, i una fotografia, puc --espero-- aconseguir un paperet on es disposa que qualsevol autoritat o representant venezolà, a l'estranger o a la frontera, us visi a presentació del passaport o documents d'identitat personal. Aleshores quedaria per resoldre el transport. En quan a l'arribada, teniu la subsistència indefinidament assegurada; qualsevol de nosaltres per si sol us en pot respondre.

Condicions de desenvolupament? No vull passar per optimista, però almenys seran tan bones com les que teniu a França. Ara bé, de no tenir algun negoci a la barretina, val més que empollis comptabilitat, que dona més que l'ensenyament; com que, per altra banda, tens una lletra tan bufona et col·locarà a primera vista. La professió pròpia no importa, ací gairebé tothom fadela que no era. Clima? El de Caracas, no està mal, i a alguns fins i tot els agrada. Fora d'aquest no n'hi ha cap més d'aconsellable, excepte els climes dels Andes.

La vostra lletra m'arribà a casa de l'Abadies, i com que feia alguns dies que no ens veiem vaig trigar a rebre-la; demés he hagut d'esperar al diumenge per a contestar-la doncs no tinc gaire temps, i això de fer de pare i de mare en una sola peça es força entretingut. En la propera seré més extens o almenys vull dir que parlaré d'altres temes, com també espero que em doneu noves dels antics amics i companys. A mi em fa molta il·lusió de reveure-us. No sé si serà per molt temps però, ja que ara estic fent tràmits per arribar-me a l'ecoslovàquia.

Com visc a pensió, es preferible que segueixis escrivint-me a ca l'Abadies. Ara ja estaré alerta i no em deixaré passar el temps sense vigilar si hi tinc lletra. Parleu-me dels vostres familiars. Records dels amics i una abraçada ben afectuosa del vostre

Alcarró

22 febrer 1938